

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.078 van 3 februari 2015
in de zaak A. 213.958/IX-8511**

In zake: Leo PEETERS
woonplaats kiezend te 2070 Zwijndrecht
Kruibeeksesteenweg 51

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:
1. de minister van Buitenlandse Zaken
2. de minister van Ontwikkelingssamenwerking
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 september 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 4 juli 2014 ‘tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 januari 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Lore Mels, die *loco* advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is, naar eigen zeggen, op 1 juni 1988 benoemd tot technologisch attaché bij het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Op 1 september 1997 heeft hij, na een nuttige rangschikking voor het diplomatiek examen, de diplomatieke stage aangevat. Op 1 september 1999 is hij toegetreden tot de carrière Buitenlandse Dienst.

Bij koninklijk besluit van 19 september 2013 is hij bevorderd tot de derde administratieve klasse van de carrière Buitenlandse Dienst, met uitwerking vanaf 1 januari 2013.

3.2. Tot 31 juli 2014 wordt het statuut van de ambtenaren van de carrière Buitenlandse Dienst, alsook van de kanselarijcarrière en van de carrière van de attachés voor internationale samenwerking, geregeld door het koninklijk besluit van 25 april 1956 ‘tot vaststelling van het statuut der personeelsleden van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel’.

3.3. Bij koninklijk besluit van 4 juli 2014 wordt een nieuw statuut vastgesteld voor de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière.

Dit koninklijk besluit van 4 juli 2014 ‘tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière’, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2014, is het thans bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de vordering niet ontvankelijk is, omdat in het verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd, zoals voorgeschreven door artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuurs-rechtspraak van de Raad van State’.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over deze exceptie uitspraak te doen, aangezien hierna zal blijken dat hoe dan ook niet voldaan is aan de grondvoorwaarde van de spoedeisendheid, die mede vervuld moet zijn opdat de vordering zou kunnen worden ingewilligd.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen

onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. *Spoedeisendheid*

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker zet de “hoogdringendheid” van zijn vordering als volgt uiteen:

“Verzoeker steunt op zijn derde middel tot vernietiging van het nieuw statuut. De totstandkoming van een eengemaakte carrière schept een onherstelbare schade ten nadele van zijn eigen carrièreperspectieven, waarop hij gerechtvaardigd was te rekenen op grond van statuut 1956. Het behoud van de nieuwe bepalingen zal de toestand van verzoeker aantasten in de komende jaren, met het risico een onherstelbare toestand te scheppen waaraan de administratieve overheid, welke ook de uitslag van het verzoek tot nietigverklaring zal zijn, niet zal kunnen, laat staan willen, terugkomen. Vanaf de inwerkingtreding van het nieuw statuut ziet verzoeker zich inderdaad geconfronteerd met een verdubbeling van de concurrentie (van meer dan 200 naar meer dan 400), zowel voor de promoties als voor de affectaties op post. Aangezien art. 112, dat een eengemaakte carrière in het leven roept, onlosmakelijk verbonden is met de inwerkingtreding van het geheel van de tekst, is het niet mogelijk een gedeeltelijke inwerkingtreding van de tekst te behouden. De hervorming werd als één geheel geconcipieerd. Art. 113 legt de lat gelijk voor de anciënniteit verworven in de drie carrières.

Aanvullend en in ondergeschikte orde hebben de vormgebreken en de gebreken ten gronde, die verzoeker in zijn verzoek tot nietigverklaring heeft ingeroepen, uitwerking op het geheel van de buitenlandse carrières daar inbegrepen de loopbaan van verzoeker. Het algemeen belang stemt in deze overeen met het particulier belang van verzoeker: het risico van onregelmatige besluitvorming (1e en 2e middel in het verzoek tot nietigverklaring) die zou uitmonden in een onwettelijke akte die het geheel van de ambtenaren zou treffen, het risico van een deficiënte aanwerving van nieuwe ambtenaren (zoals thans door de FOD gepland voor het einde van dit jaar) die het geheel van de dienst zou kunnen schaden (4^e middel in het verzoek tot nietigverklaring), de verplichting om zich kandidaat te stellen voor een bevordering, de inkorting van de bevorderingstermijn, de gebrekkige toepasbaarheid van het nieuw evaluatiesysteem in een aantal posten en de afschaffing van 90 dagen uitstel van postverlof dat aan de ambtenaren werd toegestaan (5^e middel in het verzoek tot nietigverklaring) zijn alle van aard om een onherstelbare schade te berokkenen

aan verzoeker, zelfs ingeval van latere nietigverklaring van de akte die haar uitwerking zal hebben gehad.”

Beoordeling

8. Zoals *sub* 6 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

9. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde kan worden gelezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt om aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak voor haar spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De Raad van State mag daarenboven alleen rekening houden met hetgeen in het verzoekschrift werd uiteengezet en gestaafd. Hij mag geen acht slaan op hetgeen ter terechtzitting door de verzoekende partij bijkomend nog wordt

bijgebracht. De verwerende partij kan immers daarop niet meer schriftelijk reageren en de auditeur kan daarover niet op een deugdelijke wijze advies verlenen in een procedure die op grond van artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State essentieel schriftelijk is.

10. Verzoeker beoogt in zijn verzoekschrift de “hoogdringendheid” van zijn vordering vooreerst aan te tonen door een verwijzing naar de door hem aangevoerde middelen en de daarin aangehaalde “vormgebreken” en “gebreken ten gronde”.

Er moet evenwel op worden gewezen dat de aangevoerde onwettigheden van het bestreden besluit als zodanig niet kunnen volstaan om ervan te overtuigen dat de vordering spoedeisend is. De schorsingsvoorwaarde van het spoedeisend karakter van de vordering is immers een op zich staande voorwaarde, die moet worden onderzocht los van de andere schorsingsvoorwaarde, namelijk dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van het besluit *prima facie* kan verantwoorden. Met zijn verwijzing naar de door hem aangevoerde middelen alléén toont verzoeker derhalve nog niet aan dat er in zijn geval inderdaad sprake is van spoedeisendheid.

11. Verzoeker voert voorts aan dat het tot stand komen van een aangemaakte carrière onherstelbare schade berokkent aan de carrièreperspectieven waarop hij mocht rekenen op grond van het statuut van 1956. Het behoud van de nieuwe bepalingen zou de toestand van verzoeker “in de komende jaren” aantasten. Verzoeker verwacht geconfronteerd te zullen worden met een verdubbeling van de concurrentie, zowel voor de promoties als voor “de affectaties op post”.

Verzoeker blijft aldus zeer vaag en algemeen in zijn beweringen, die nauwelijks worden betrokken op zijn persoonlijke situatie. Bovendien maakt hij slechts gewag van schadelijke gevolgen “in de komende jaren”. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat een uitspraak over het beroep tot nietigverklaring die schadelijke gevolgen niet genoegzaam zou kunnen opvangen. De enkele om-

standigheid dat de concurrentie voor promoties en affectaties zou verdubbelen, betekent overigens op zich helemaal niet dat verzoeker zonder een bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou terechtkomen in een toestand “met onherroepelijke schadelijke gevolgen”.

12. Ten slotte is verzoekers argumentatie dat de vormgebreken en de gebreken ten gronde hem een onherstelbare schade zullen berokkenen, evenzeer zeer vaag en algemeen. Verzoeker legt niet in het minst concreet uit hoe er in zijn individuele, specifieke situatie op korte termijn onherstelbare schade zal worden berokkend die niet meer kan worden goedge maakt door een eventuele nietigverklaring van het bestreden besluit. Voor zover verzoeker in dit verband wijst op “het risico van onregelmatige besluitvorming”, “het risico van een deficiënte aanwerving van nieuwe ambtenaren”, “de verplichting om zich kandidaat te stellen voor een bevordering, de inkorting van de bevorderingstermijn, de gebrekkige toepasbaarheid van het nieuw evaluatiesysteem in een aantal posten en de afschaffing van 90 dagen uitstel van postverlof”, rijst de vraag welke onherstelbare schade hij hierdoor persoonlijk zal ondervinden. Verzoeker legt dit alleszins niet uit in zijn verzoekschrift, terwijl – zoals hiervóór gesteld – wordt vereist dat in het verzoekschrift zelf met concrete gegevens wordt aangetoond dat er sprake is van spoedeisendheid omwille van de nadelige gevolgen van het besluit voor de verzoekende partij.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoonst dat hij thans of minstens op zeer korte termijn, ingevolge de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, zich in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen bevindt of zal bevinden.

Aldus is niet voldaan aan op zijn minst één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren